

Nemes Z. Márió

Mutatvány

Ez van hát, gondolta. Mindenki ebbe a csöbe kerül. Az anyám meg az apám is. Főként az apám. Ő jobban megérdemli. Bár nagyon szeretném, ha a Juli is idejutna végül. Akkor megoszthatóbb lenne az élmény. Bár lehet, hogy ő nem az én csövembe kerül, és nem lehetek biztos benne, hogy mások csövében is ugyanolyan a helyzet, mint az enyémben. Ezen gondolkodott, míg a füvet nyírta. Már egy órája nyírta a füvet, a nadrágszára teljesen elszíneződött a felverődő növényhulladéktól. Játszott egy kicsit a számítógéppel, elfoglalt egy várost. Szeretett városokat elfoglalni és lakókat rabszolgáskorba kényszeríteni. Aztán inkább kiment az utcára. Köveket dobált a múzeum sárgás falához, és megvárta, míg a kavicsok tompa puffanás kíséretében visszagurulnak a lábához.

Péter anyja! — mondta Péter. (Péter szeretett harmadik személyben beszélni magáról.) Megveregette Péter vállát és vettek egy fagyit. Péter nem kért, mert szerinte dedós dolog fagyit enni. Ez nem lombozta le a kedélyét és kitartott az élvezet mellett. Nyár volt, de utálta nyarat, mert ilyenkor mindenki izzad. Aki izzad, az gyenge. Legjobb úgy elmenni mellette, hogy nem nézel rá. Persze vegye észre, hogy nem nézel rá. És persze érezze, hogy azért, mert izzad.

Péterrel elmentek Péter házáig. Apuka épp a garázsban dolgozott, egy régi Hondát próbált használhatóra pofozni. Kis dögök mászkáltak a hulladékkal teleszórt kert földdel borított részén. A kis dögök közül néhány felismerhetően állati eredetű volt. Libák, meg ilyenek. Hatalmas hangzavar támadt, a kutyák elkezdtek ugatni, és a szárnyasok felreppentek a fészker tetejére. Szénaszag. Péter megmutatta a bunkerét, ami egy kiszuperált kutyaház maradványainak felhasználásával készült. Gyógyszeresdobozokat tartott benne meg különböző fémalkatrészeket, mosóport, huzalokat, csigaházat. A legkülönlegesebb felszerelés egy hatalmas vödör volt, melyben egy meghatározatlan színű folyadék *terpeszkedett*. Intelligens, mondta Péter. Minden nap megváltoztatja a színét. Kikeveréséhez nagy mesterségbeli tudás kell és speciális adalékanyagok. Péter megmutatta a farkát. Fogta a tövét és behugyozott az intelligens folyadékba. Minden nap megöntözte egy kicsit, ezzel érte el a speciális színárnyalatokat. A Julinak nem ilyen a farka.

Kicsit beszélgettek még a Péterrel. Apuka a szerelés közben néha kikiabált, ha kellett valami. Kalapács, sör vagy csavar. Lassan kezdte befejezni vagy feladni a motort, tehát jobb volt sietni. Péterék bementek a házba és beborította őket a szobabelső pállott szaga. A kinti levegő után ez az élmény zsigeri hatást váltott ki.

Péter anyukája a tévé előtt ült. Épp egy rajzfilmet nézett, legalábbis rajzfilm ment a tévében. Péter anyukája ránézett Péterre és megkérdezte, hol járt. Péter hazudott. Péter anyukája elhitte és felállt. Felállásnak tűnt a dolog. A végeredménye a felállás volt, csak iszonyatosan sokáig tartott. Egy utasszállító belépett a légtérbe, aztán elhagyta. Egy légifolyosó alatt laktak.

Péter anyukája a kezében tartott járókeretbe kapaszkodott és átszellemült tekintettel pásztázta végig a plafont a felállás alatt. Mintha keresett és megtalált volna valamit. Persze erről nem beszélt *aztán*. Csak végrehajtotta a tervet, annyira tökéletesen, amennyire tudta. Ez is több, mint ami a legtöbb emberről elmondható. Péter anyukája a konyhába ment vacsorát főzni, de inkább csak tologatta magát a konyha felé. Kérlelhetetlenül, de kétségbeesve. Mintha maga előtt járva tolnia kéne magát, de ezzel egy időben maga mögött állva vissza is húzná magát. Péter megvárta, amíg az anyja kiért a szobából, majd tapasztalt nyomkövetőként látott munkához. Körberohant egyszer a szobán, és megvizsgált minden berendezési tárgyat. Gyorsan megtalálta, amit keresett, láthatólag gyakorlott volt a munkában, és élvezte, amit csinált. Annyira ritka, hogy valaki ennyire élvezzen valamit.

Rámutatott egy elszíneződésre az ágyon, és egy nagyobbra a fotelon. Fekete szörpre hasonlított. Már egy éve vérzik, mondja Péter. Az orvos szerint ez megállíthatatlan, és már kevés ideje van hátra. De addig is megjelöl mindent, ami az övé. Az egész házat be fogja pecsételni. Apuka egy ideig hadakozott vele, és folyamatosan mosta a lepedőket, meg az ágyhuzatot, de pár hónapja földadta, azóta kint él a garázsban. Péter anyukája meg csak egyre járkal a házban, mint egy bélyegző. Péter már megszokta a dolgot. Valahogy melegebb lett a házban, és nem kell annyit vacakolni a ruhákkal meg az étkezéssel. Erről az oldalról nézve komfortosabb lett minden.

Péterrel kimentek az udvarra és ellenőrizték az intelligens folyadék színét. Rozsda, határozottan rozsás. Esteledett. Apuka befejezte a motor babrálását és egy üveg sörrel a kezében hallgatta, hogy lép be a légtérbe egy utasszállító.

Ez van hát, gondolta. Mindenki ebbe a csöbe kerül. Még a Juli is.